

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 288/08-31

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 16. decembra 2008 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Jána Lubyho prerokoval sťažnosť M. B., S., zastúpeného advokátkou JUDr. M. T., K., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 19 C 217/2004, za účasti Okresného súdu Košice I, a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo M. B. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 19 C 217/2004 p o r u š e n é b o l o .

2. Okresný súd Košice I je p o v i n n ý uhradiť M. B. trovy právneho zastúpenia v sume 6 192 Sk [slovom šesťtisícstodevät'desiatdva slovenských korún (205,54 EUR)] na účet jeho právnej zástupkyne JUDr. M. T., K., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Vo zvyšnej časti sťažnosti n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. novembra 2007 doručená sťažnosť M. B., S. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. M. T., K., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 19 C 217/2004 a jeho rozsudkom z 3. apríla 2007.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ je účastníkom konania (žalobcom) o náhradu mzdy s príslušenstvom vedeného okresným súdom pod sp. zn. 19 C 217/2004. Žalobný návrh sťažovateľ podal 26. januára 2001 pôvodne Okresnému súdu Košice - okolie. Miestne príslušnému okresnému súdu bola vec postúpená 27. júna 2002.

Sťažovateľ uviedol, že Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom sp. zn. 5 Co 190/2007 z 22. augusta 2007 potvrdil rozsudok okresného súdu sp. zn. 19 C 217/2004 z 3. apríla 2007, ktorým tento súd žalobu žalobcu zamietol, okrem výroku o zamietnutí zaplataenia mzdy za obdobie od 12. júla 1995 do 11. augusta 1995. V tejto časti zrušil prvostupňový rozsudok a v rozsahu zrušenia vrátil vec okresnému súdu na ďalšie konanie. V tejto súvislosti však sťažovateľ poukázal na skutočnosť, že otázka zaplataenia

mzdy za obdobie od 12. júla 1995 do 11. augusta 1995 je riešená bezdôvodne, pretože mzda za uvedené obdobie mu bola uhradená, a ani si ju v žalobnom návrhu neuplatňoval.

Sťažovateľ okrem iného namieta porušovanie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Podľa jeho tvrdenia od podania návrhu z 25. januára 2001 „Prvé konanie pred súdom bolo až 26. 10. 2006. Vec bola ukončená až 22. 8. 2007 na odvolacom konaní Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 5 Co 190/2007.“.

Sťažovateľ sa viackrát domáhal odstránenia prietahov v súdnom konaní (sťažnosťou z februára 2002 adresovanou Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky, sťažnosťou z 21. júna 2002 doručenou Okresnému súdu Košice - okolie 26. júna 2002, sťažnosťou z júna 2003 adresovanou verejnému ochrancovi práv, sťažnosťou zo 17. septembra 2004 adresovanou predsedovi okresného súdu). V odpovedi z 12. októbra 2004 predseda okresného súdu vyhodnotil sťažnosť sťažovateľa ako dôvodnú.

Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd vydal tento nález:

„Okresný súd KOŠICE I, v konaní vedenom pod spisovou značkou 19 C 217/2004 porušil právo M. B. domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na súdnu ochranu na nezávislom a nestrannom súde podľa čl. 46, od. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Rozhodnutie Okresného súdu KOŠICE I, č. k. 19 C 217/2004 z 3. 4. 2007 zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.

Okresný súd KOŠICE I, v konaní vedenom pod sp. zn. 19 C 217/2004 porušil právo M. B. na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48, od. 2, Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6, od. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Okresnému súdu KOŠICE I v konaní vedenom pod spis. značkou 19 C 217/2004 prikazuje konať bez zbytočných prietahov.

M. B. priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 6.192,- Sk (slovom: šesťtisícstodevät'desiatdva korún), ktoré je Okresný súd KOŠICE I povinný vyplatiť na účet sťažovateľa M. B. do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

Ústavný súd 11. septembra 2008 sťažnosť sťažovateľa v časti, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 19 C 217/2004, prijal na ďalšie konanie uznesením č. k. IV. ÚS 288/08-13. Vo zvyšnej časti sťažnosť sťažovateľa odmietol pre nedostatok právomoci ústavného súdu.

Na výzvu ústavného súdu účastníci konania oznámili, že súhlasia s prerokovaním veci bez ústneho pojednávania. Ústavný súd preto využil možnosť podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a upustil od ústneho pojednávania, lebo vzhľadom na charakter veci, kde je rozhodujúci prehľad spisu, nemožno od ústneho pojednávania očakávať ďalšie objasnenie veci.

Predseda okresného súdu na základe výzvy ústavného súdu prípisom sp. zn. Spr 2437/04 z 1. októbra 2008 doručeným ústavnému súdu 7. októbra 2008 podal podrobný rozbor právnej veci o náhradu mzdy vedenej okresným súdom pod sp. zn. 19 C 217/2004. V prípise uviedol:

„Sťažovateľ, ktorý v predmetnom súdnom konaní vystupuje ako žalobca podal dňa 26. 1. 2001 na Okresný súd Košice - okolie návrh, aby súd zaviazal žalovaného L. zaplatiť mu mzdu za obdobie od 23. 11. 1993 do 31. 12. 2000 vo výške 1.379.041,67 Sk.

Dňa 27. 6. 2002 bol predmetný spis postúpený z dôvodu miestnej príslušnosti Okresnému súdu Košice I.

31. 7. 2002 súd v rámci prípravy pojednávania uznesením č. k. 1 NcC 35/02-19 vyzval žalobcu na odstránenie väd návrhu.

Uznesením zn. 1 NcC 35/02 zo dňa 15. 7. 2003 súd konanie zastavil z dôvodu, že žalobca v stanovenej lehote žalobný návrh nedoplnil a vady neodstránil.

Proti tomuto uzneseniu podal odvolanie žalobca a Okresný súd Košice I uznesením č. k. 19 C 217/04-61 zo dňa 7. 9. 2004 zrušil uznesenie Okresného súdu Košice I zo dňa 15. 7. 2003, ktorým bolo konanie zastavené, pretože zistil, že žalobca svoje podanie zo dňa

26. 1. 2001 doplnil v lehote, ktorá mu bola na doplnenie poskytnutá, avšak toto jeho podanie bolo zaslané na Krajský súd v Košiciach.

Dňa 15. 3. 2005 Okresný súd Košice I vyslovil nesúhlas s postúpením veci z Okresného súdu Košice - okolie na Okresný súd Košice I.

Najvyšší súd SR vrátil vec Okresnému súdu Košice I s poukazom na ust. § 105 ods. 3 O. s. p. a s tým, že vec bolo potrebné predložiť na rozhodnutie Krajskému súdu v Košiciach, nakoľko Okresný súd Košice - okolie aj Okresný súd Košice I sa nachádzajú v obvode Krajského súdu v Košiciach.

Krajský súd v Košiciach uznesením č. k. 5 NcC 26/05-75 rozhodol, že na konanie a rozhodnutie vo veci sp. zn. 19 C 217/2004 je príslušný Okresný súd Košice I.

Dňa 21. 9. 2005 Okresný súd Košice I vyzval žalobcu na zaplatenie súdneho poplatku za návrh vo výške 78.850,- Sk.

Dňa 11. 10. 2005 žalobca požiadal súd o oslobodenie od súdnych poplatkov.

Uznesením č. k. 19 C 217/2004-78 zo dňa 13. 10. 2005 súd nepriznal žalobcovi oslobodenie od súdnych poplatkov.

Proti tomuto uzneseniu podal odvolanie žalobca.

Spis bol dňa 18. 11. 2005 predložený na rozhodnutie Krajskému súdu v Košiciach.

Krajský súd v Košiciach zrušil uznesenie prvostupňového súdu a vec vrátil na ďalšie konanie.

Uznesením č. k. 19 C 217/2004-94 zo dňa 17. 5. 1996 (správne má byť zrejme „2006“, pozn.) súd priznal žalobcovi oslobodenie od súdnych poplatkov.

Dňa 24. 5. 2006 žalobca požiadal súd o prikázanie veci z dôvodu vhodnosti na Okresný súd v Trebišove.

Okresný súd Košice I postúpil spis Krajskému súdu v Košiciach, aby o tomto návrhu žalobcu rozhodol.

Krajský súd v Košiciach uznesením č. k. 2 NcC 45/2006-98 zo dňa 31. 5. 2006 rozhodol, že návrhu žalobcu na prikázanie veci inému súdu nevyhovuje.

Súd vo veci vytýčil pojednávanie na 26. 10. 2006, 23. 11. 2006, 16. 1. 2007, 20. 3. 2007 a 3. 4. 2007, kedy vo veci meritórne rozhodol a to tak, že žalobu zamietol.

Proti tomuto rozhodnutiu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca.

Od 6. 6. 2007 sa spis nachádza na Krajskom súde v Košiciach, ktorý o podanom odvolaní doposiaľ nerozhodol.

Pri posudzovaní otázky, či v predmetnom súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom, mám za to, že od podania návrhu, t. j. od 26. 1. 2001 až do vytýčenia prvého pojednávania vo veci samej, t. j. 26. 10. 2006, súd nepokračoval v konaní plynulo a bez zbytočných prietahov. Robil neefektívne úkony v súvislosti s rozhodovaním o miestnej príslušnosti a s odstraňovaním väd návrhu.

Súd v tomto období postupoval vo veci nesústredene a zbytočné časové odstupky medzi jeho jednotlivými úkonmi predstavujú spolu obdobie, ktoré možno považovať za nečinnosť súdu, preto čiastočne sťažnosť žalobcu kvalifikujem ako dôvodnú.“

Rovnaké procesné úkony, ktoré sú uvedené vo vyjadrení okresného súdu, zistil aj ústavný súd z predloženého súvisiaceho spisu okresného súdu. Navyše ústavný súd zistil, že krajský súd rozsudkom sp. zn. 5 Co 190/2007 z 22. augusta 2007 potvrdil rozsudok okresného súdu sp. zn. 19 C 217/2004 z 3. apríla 2007 okrem výroku o zamietnutí zaplataenia mzdy za obdobie od 12. júla 1995 do 11. augusta 1995, zrušil rozsudok vo výroku o zamietnutí zaplataenia mzdy za obdobie od 12. júla 1995 do 11. augusta 1995 a vo výroku o trovách konania a v rozsahu zrušenia vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Predmetný rozsudok bol okresnému súdu doručený 11. septembra 2007.

Podaním z 15. októbra 2007 sťažovateľ oznámil okresnému súdu, že 24. septembra 2007 podal proti rozsudku krajského súdu mimoriadny opravný prostriedok a z tohto dôvodu žiada, aby okresný súd vo veci nekonal až do rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. V nadväznosti na uvedené okresný súd uznesením z 23. októbra 2007 prerušil konanie do rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku. Na základe odvolania podaného žalovaným - L., š. p., odštepny závod Košice (ďalej len „žalovaný“), krajský súd uznesením sp. zn. 5 Co 3/2008 zo 14. januára 2008 zrušil rozhodnutie okresného súdu o prerušení konania a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Predmetné uznesenie krajského súdu bolo okresnému súdu doručené 1. februára 2008.

Následne okresný súd 6. marca 2008 rozsudkom sp. zn. 19 C 217/2004 zamietol aj nárok sťažovateľa na zaplatenie mzdy za obdobie od 12. júla 1995 do 11. augusta 1995 a súčasne rozhodol aj o trovách konania.

Sťažovateľ 23. apríla 2008 podal proti predmetnému rozsudku okresného súdu odvolanie. Okresný súd po doručení vyjadrenia žalovaného (14. mája 2008) 23. mája 2008 odstúpil spis krajskému súdu, ktorý o odvolaní sťažovateľa rozhodol rozsudkom sp. zn. 5 Co 129/2008 z 20. októbra 2008 tak, že výrok okresného súdu v merite veci potvrdil, výrok o trovách konania zmenil tak, že účastníkom konania trovy nepriznal. Predmetný rozsudok bol okresnému súdu doručený 5. novembra 2008. Okresný súd v súčasnej dobe doručuje rozsudok odvolacieho súdu účastníkom konania.

Právna zástupkyňa sťažovateľa sa k stanovisku predsedu okresného súdu nevyjadrila.

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov upraveného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 19 C 217/2004.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba

domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie (IV. ÚS 195/02).

Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Ústavný súd si pri výklade práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prerokovanie veci v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (I. ÚS 28/01, I. ÚS 20/02).

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (IV. ÚS 74/02, III. ÚS 111/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva ako súčasť prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj sťažnosť sťažovateľa.

1. Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že predmetom napadnutého občianskoprávneho konania je rozhodovanie o nároku na náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru, t j. vec, ktorá má priamy dopad na existenčnú sféru sťažovateľa a ktorej povaha si preto vyžaduje mimoriadnu starostlivosť a pozornosť všeobecného súdu venovanú efektívnemu a rýchlemu postupu, aby bol naplnený účel súdneho konania, čo okrem iného znamená, že všeobecný súd má povinnosť organizovať svoj procesný postup tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a skončená (§ 100 ods. 1 OSP) a aby sa čo najskôr odstránil stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa naň fyzická osoba alebo právnická osoba obrátila so žiadosťou o rozhodnutie (napr. I. ÚS 158/04, I. ÚS 241/06, II. ÚS 80/07).

Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatuje, že rozhodovanie o uplatnenom nároku na náhradu mzdy nenasvedčuje tomu, že by išlo o vec právne či fakticky zložitú, ktorej prerokovanie by si vyžadovalo doterajšiu dĺžku konania (viac než 7 rokov), a to aj vzhľadom na existujúcu právnu úpravu, ako aj dostatočne frekventovanú a stabilizovanú judikatúru všeobecných súdov. Napokon ani okresný súd sa vo svojom vyjadrení neodvolával na zložitnosť napadnutého konania.

2. V konaní o sťažnosti namietajúcej porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov ústavný súd okrem zložitosti veci skúma aj to, akým spôsobom sa na prieťahoch konania podieľa osoba, ktorá podala sťažnosť vo veci porušenia základného práva priznaného jej čl. 48 ods. 2 ústavy. Ústavný súd v okolnostiach prípadu pripúšťa, že zo strany sťažovateľa viaceré podané odvolania proti rozhodnutiam okresného súdu (uzneseniu z 15. júla 2003 o zastavení konania, uzneseniu z 13. októbra 2005 o nepriznaní oslobodenia od súdnych poplatkov, rozsudku z 3. apríla 2007, rozsudku zo 6. marca 2008) mohli vplývať na jeho priebeh a dĺžku. Ústavný súd v tejto súvislosti poukázal na svoj právny názor vyslovený v skorších rozhodnutiach, podľa ktorého využitie možností daných sťažovateľovi procesnými predpismi (Občianskym súdnym poriadkom) na uplatňovanie a presadzovanie jeho práva v občianskom súdnom konaní spôsobuje síce predĺženie priebehu konania, nemožno ho však kvalifikovať ako postup, ktorého dôsledkom sú zbytočné prieťahy (I. ÚS 31/01).

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v posudzovanej veci, a to nielen z hľadiska namietaných zbytočných prietahov spôsobených okresným súdom, ale aj z hľadiska doterajšieho priebehu súdneho konania.

Ústavný súd z obsahu sťažnosti sťažovateľa, vyjadrenia predsedu okresného súdu obsahujúceho podrobnú chronológiu úkonov okresného súdu a najmä z predloženého súdneho spisu zistil, že v priebehu doterajšieho konania, a to od podania návrhu, t. j. od 26. januára 2001 až do nariadenia prvého pojednávania vo veci samej, t. j. 26. októbra 2006, okresný súd nepostupoval dôsledne, neorganizoval svoju prácu tak, aby v čo najkratšej dobe zadovážil dostatok relevantných dôkazov potrebných na rozhodnutie vo veci samej. Naopak, v tomto období okresný súd bol nečinný (od začatia konania do 31. júla 2002, keď vyzval sťažovateľa na odstránenie nedostatkov návrhu), robil neefektívne úkony v súvislosti s odstraňovaním nedostatkov návrhu (keď uznesením z 15. júla 2003 konanie zastavil z dôvodu, že sťažovateľ v určenej lehote žalobný návrh nedoplnil a nedostatky neodstránil, pričom sťažovateľ tak urobil ešte 6. novembra 2002), s rozhodovaním o miestnej príslušnosti a rozhodovaním o oslobodení od súdnych poplatkov.

V súvislosti s uvedeným ústavný súd konštatoval, že obdobie od 26. januára 2001 do 26. októbra 2006 (t. j. obdobie dlhšie ako 5 rokov) hodnotí ako obdobie nesústreďenej a neefektívnej činnosti, v ktorom došlo k zbytočným časovým odstupom medzi jednotlivými úkonmi a ktoré možno preto označiť aj za obdobie nečinnosti okresného súdu, aj predseda okresného súdu vo svojom vyjadrení z 1. októbra 2008.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k názoru, že doterajším postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 19 C 217/2004 došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

III.

Podľa čl. 127 ods. 2 druhej vety ústavy ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Ústavný súd vyslovil, že došlo k porušeniu označených práv sťažovateľa nekonaním okresného súdu, avšak neprikázal okresnému súdu konať v predmetnej veci bez zbytočných prieťahov, pretože okresný súd v súčasnosti už len doručuje v merite veci potvrdzujúci rozsudok odvolacieho krajského súdu účastníkom konania.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže zároveň na žiadosť osoby, ktorej práva boli porušené, rozhodnúť o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia.

Pri rozhodovaní o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde v spojení s čl. 140 ústavy). Viazanosť návrhom sa v konaní podľa čl. 127 ústavy prejavuje predovšetkým viazanosťou návrhom rozhodnutia, ktorého sa sťažovateľ od ústavného súdu domáha. Ústavný súd teda môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv.

V danom prípade sťažovateľ, zastúpený v konaní pred ústavným súdom právnu zástupkyňou, priznanie finančného zadosťučinenia nežiadal. Z uvedeného dôvodu ústavný súd o priznaní finančného zadosťučinenia nerozhodol aj napriek tomu, že vyslovil porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru tak, ako sa toho prostredníctvom splnomocnenej právnej zástupkyne domáhal (obdobne napr. III. ÚS 198/05).

Ústavný súd rozhodol napokon podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v súvislosti s jeho právnym zastupovaním advokátkou JUDr. M. T. v konaní pred ústavným súdom. Právna zástupkyňa

sťažovateľa ich vyčísliť sumou 6 192 Sk. Vzhľadom na to, že trovy konania požadované sťažovateľom neprekračovali sumu podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (úkony právnej služby boli vykonané v roku 2007), ústavný súd ich priznal v sume ním požadovanej.

Trovy konania je okresný súd povinný uhradiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

V zmysle čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou rozhodnutia uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. decembra 2008